

Epizód #19 Átirat:

Szerelém-témából jövedelmező vállalkozás - a Holy Duck sztori (Mengyán Eszterrel)

PAULÁNYI BEA: A mai vendégem Mengyán Eszter, a Holy Duck! blog tulajdonosa, szerzője. A blog a fenntartható divatról és a tudatosabb öltözködésről, vásárlásról szól. Szervusz, Eszter, szeretettel köszöntelek az adásomban!

MENGYÁN ESZTER: Szia! Én is nagyon-nagyon szeretettel azokat, akik minket hallgatnak!

BEA: Eszter, először mesélj nekem arról egy kicsit, hogy honnét jött neked ez a nagyon izgalmas témaválasztás! Ugye a fenntartható divatról, tudatosabb öltözködésről beszélsz. Mondhatjuk azt, hogy neked ez egy szerelemprojekt vagy szerelemtéma?

ESZTER: Hát igen, ez egyértelműen az. Én újságíróként dolgoztam - most már nem annyira dolgozom így -, de nagyon-nagyon sokáig, több mint 10 évig az online médiában voltam különböző női magazinoknál. És egy ilyen témakeresés kapcsán jutottam el a fenntartható divat témájáig.

Én nagyon sok cikket írtam arról, hogy mik a kötelező trendek, mit kell felvenni, milyen színek a divatosak, interjúztam magyar tervezőkkel, tehát az elmúlt évek alatt ez a téma közel volt hozzám, mint az öltözködés, a divat. De az, hogy ennek mi a háttere, vagy hogy például mennyire környezetterhelő a divatiparnak a mostani működése, az valahogy így kimaradt. Nem volt benne a fejemben.

És egy dokumentumfilmet láttam, ami miatt azt gondoltam, hogy innentől kezdve teljesen másképp szeretnék beszélni az öltözködésről. És arrafelé... „terelgetni” mindenkit, hogy legyen ez is tudatosabb. Mert azért elég nagy baj itt a háttérben.

BEA: Egy kicsit a küldetésed akkor, hogy...

ESZTER: Igen, ez fogalmazódott meg bennem! Mert akkor már nagyon sok eszközöm volt arra, hogy tudjam, hogyan lehet egy témát eljuttatni minél több olvasóhoz, és azt gondolom, hogy ezt a témát mindenképpen szeretném, hogy ha eljutna többekhez. Bár nem gondoltam, hogy ennyire sok embert elérek majd.

BEA: Ma már van egy jövedelmező vállalkozásod ebből, illetve nagyon sok előadásra hívnak. De egy bloggal indultál, ami – ha jól tudom – nem volt teljesen tudatos, hogy mi fog ebből kinőni. Mesélnél erről egy kicsit?

ESZTER: Igen, nekem volt az újságírás mellett volt blogom is – már korábban is. Az inkább ilyen divattörténetről, öltözködéstörténetről szólt. Elvégeztem egy stylist kurzust, öltözködéstörténetet, viselettörténetet tanultunk a kurzuson belül, és annyira megtetszett a téma, és annyira izgalmasnak találtam, hogy elkezdtem utánaolvasni.

És én úgy működöm, hogy amit olvasok, azt írásban dolgozom fel, tehát utána azt elolvashatják mások. Azt a blogot elhagytam végül, egyébként 3 évig írtam. És amikor ezzel a témával találkoztam, a fenntartható divat témájával, akkor is azt éreztem, hogy annyira sok az információ, és annyira izgalmas maga a téma, és annyira egyébként valamilyen szempontból sokkoló is, hogy szerettem volna egy külön felületet dedikálni ennek.

Amúgy képzelj el, hogy nem a blog volt az első, hanem az Instagram oldal. És az Instagram oldalt követte pár hónappal később a blog és a Facebook-oldal. Valamiért az Instagramon kezdtem el kísérletezni. Ez 2016 volt, akkor még nem olyan sokan használták, nem így használták; izgalmas, új felület volt, ugye kommunikációs szakemberként szerettem újabb és újabb platformokat kipróbálni, és akkor az nagyon tetszett, hogy ott elkezdni

kísérletezni. Illetve az Instagramon találtam meg nagyon sok információt, mert akkor már külföldön sokan beszéltek erről a témáról. Tehát ez nekem is egy inspiráló közeg volt, és nagyon sok információhoz jutottam.

Úgyhogy így tulajdonképpen a téma feldolgozása miatt született meg az Instagram oldal, a blogoldal, illetve a Facebook-oldal, amit inkább olyan „terelőeszköznek” használtam. Amit a blogon írtam, az jó, hogy kikerült a Facebookra, mert akkor ugye sokakat elért, ott jól lehetett hirdetni. Az Instagramot pl. sosem hirdettem, az teljesen organikusan nőtt ekkorára. Az „ekkorára” az most 11 ezer követő vagy olvasó, nem is tudom, hogy hívjam őket.

BEA: Az Instagramról még szeretnék majd kérdezni, de nagyon érdekelne, hogy ma tényleg van egy jövedelmező, sikeres vállalkozásod. Mesélnél egy kicsit arról, hogy egy blogból hogyan jutottál el addig, hogy tényleg ebből meg tudsz élni? Tehát egy picit ha a vállalkozói utadat elmesélnéd, az nagyon izgalmas lenne!

ESZTER: 2016 végén indult el a blog, és én úgy dolgoztam, hogy akkor volt egy nyolcórás újságírói, egészen pontosan főszerkesztői állásom egy kisebb női magazinnál. És ott a hétvégéket és a szabadidőmet pedig azzal töltöttem, hogy a blogra készítettem tartalmakat, ami valahol tényleg szenvedély, mert az interjúkészítés az azért nem a legkönnyebb műfaj, meg a leggyorsabb műfaj... nagyon sok utánajárás volt itt a cikkeknel... tehát tényleg, sok mindent kellett elolvasnom ahhoz, hogy megszülessen akár egy rövidebb tartalom is.

Aztán 2017-ben találkoztam a tudatos öltözködés kapcsán a személyi stylingnak a szín- és stílustanácsadás testalkat-tanácsadás részével. Én akkoriban egyáltalán nem vásároltam magamnak ruhát, hanem teljesen másképp költöttem magamra. Például ilyen programokon vettem részt, és annyira hatott rám az, hogy megismertem azokat az árnyalatokat, amikben tényleg felderül az arcom, vagy frissebb lesz, ahogy kinézek, hogy azt gondoltam, hogy ezt én szeretném átadni szintén nagyon sokaknak.

Úgyhogy elvégeztem a szín- és stílustanácsadás kurzust, ami egyébként most az egyik lábam, tehát vállalkozóként nézve.

És 2018 végén kezdtem el színtanácsadóként működni, addig csak gyakoroltam, meg ugye a kurzust végeztem, és ez kezdett el beszivárogni ilyen plusz tevékenységként: ugye blogírás, színtanácsadás, és akkor még megvolt a fő állásom is.

Tehát párhuzamosan elindultak a dolgok, de a blogírással már eltelt két év, és akkoriban egyébként – 2019 volt – számomra a színtanácsadás és az előadások éve, akkor nagyon sok jött, hirtelen.

Nekem ugye ez kint van a blogomon, hogy vállalok előadásokat, de ez azért van kint, mert valaki egyszer megkeresett, hogy „nem beszélnék erről a témáról?” Akkor még zoomon keresztül beszélgettünk, mondtam, hogy de, nagyon szívesen. Fogalmam nem volt, hogy honnan fogok erről összerakni egy előadást, de szerencsére volt – mindig a saját tapasztalatomból indulok ki, mert én nem csak írok erről a témáról, hanem nagyon sok dolgot kipróbáltam: kipróbáltam, hogy milyen, ha egy évig nem vásárolok, kipróbáltam, hogy milyen egy kapszulagardróbot felépíteni, kipróbáltam, hogy milyen folyamatosan listázni, hogy milyen ruhadarabokat hordok szívesen és mit nem.

Nagyon sok lelőhelyet tudok, ami jó megoldás lehet, hogyha valaki tudatosabban szeretne öltözni. Én magam is nagyon sokat vásárolok, nagyon sok magyar tervezőt ismerek, tehát van egy személyes tapasztalatom azzal kapcsolatban, hogyan lehet mondjuk tudatosabban öltözködni, és ezeket el szoktam mesélni az előadások során is. Úgyhogy az első előadáson rémesen izgultam, most már kevésbé izgulok. (nevetés)

BEA: Hogyan küzdöd le ezt? Mondjuk ez picit témán kívüli, de én sem szeretek előadni, és azt gondolom, hogy nagyon sokan félnek a nyilvánosságtól, még úgy is, hogy egy bloggal kiálljanak, nemhogy egy színpadra. Mi a módszered? Hogy sikerül legyőzni a lámpalázadat?

ESZTER: Nem sikerül legyőzni a lámpalázamat! Most már szerintem a gyakorlat miatt könnyebb, illetve azt tapasztaltam, hogy ha megvannak a saját történeteim, akkor azok valahogy így feloldják azt, hogy nekem mindenről mindent tudni kellene, mert nem kell mindenről mindent tudni: egy csomó mindenre lehet azt mondani, akár előadás közben vagy végén, amikor kérdeznek, hogy nem tudom, de nagyon szívesen utánajárok a témának, és meg lehet keresni amúgy üzenetben is engem.

Szerintem ezt nem szégyen felvállalni, hanem nekem egyszerűen van tapasztalatom egy nagy témának egy bizonyos részéről, és hát nem vagyok úgymond szakértő, tehát nem kutatom ezt a témát, csak nagyon sokat olvasok róla, sok mindent kipróbálok, sok szakemberrel vagyok kapcsolatban, akiket meg tudok kérdezni, tehát ez nekem mindig egy ilyen őszinteség.

Szerintem az őszinteséget nagyon sokan szeretik és ott tudnak kapcsolódni, mert szerintem nagyon sokan vannak amúgy, akik így... szóval nem profi előadók.

BEA: Na, erről mesélj egy picit, mert ez az, ami miatt azt gondoltam, hogy mindenképp szeretnék veled beszélgetni. Én egy személyes márkaoldalon olvastam egy veled készült interjút, és ott pont arról van szó, hogy a hitelesség és az őszinteség a te „én márkádnak” gyakorlatilag a jellemzője.

Ez nagyon izgalmas szerintem, hogy tényleg te felvállalod azt, hogy van, amit nem tudsz, valaminek majd utánanézel. Mesélnél erről? Mennyiben határozta ez meg szerinted a sikeredet? Vagyis, hogy nem egy afféle guruként álltál ki a piacra, hanem egy őszinte hangként.

ESZTER: Nem tudnék guruként kiállni, tehát egyszerűen maga a téma sem olyan, és lehet, hogy ez is segít engem ebben, mert ha a témát nézem, az egy átalakulási folyamat jelen pillanatban. Ráadásul az, hogy fenntartható divat, az nagyon sokféleképpen értelmezhető, nagyon sokféle megoldásuk van, és hát van olyan, ami most jelen pillanatban nagyon fenntarthatónak gondolunk, vagy azt gondoljuk, hogy ez a tuti megoldás, és lehet, hogy két

év múlva a kutatások, és ahogy alakul az egész, kiderül, hogy nem is ez a legfenntarthatóbb megoldás.

Nagyon nehéz tehát „tuti” recepteket adni, ráadásul sok élethelyzet van, nagyon különbözőek vagyunk, különböző lehetőségeink vannak, különböző a ruhatárunk, és ezzel én azért folyamatosan találkozom a visszajelzések során, amikor ugye az olvasók mondják azt, hogy ez ezért meg ezért nem jó megoldás.

És nekem eleve így is kell kommunikálni, ez is jön belőlem – hogy nem fogok tudni „tuti” megoldásokat mondani, és nem egy út van, hanem nagyon sokféle út van, és szerintem ezt ki kell mondani. Mert különben frusztráló lehet a téma is, tehát hogy sokan mondják azt, hogy nem engedhetik meg azt, hogy magyar tervezőktől magyar gyártóktól vásároljanak, de ugye egy csomó más lehetőség van, és nehogy amiatt ne figyeljen valaki a tudatosabb vásárlásra, mert egy dolgot nem tud csinálni, mert szerencsére ott van még nagyon sok opció.

És ezt szeretem kimondani, ezt ki kell mondani, illetve nagyon sok mindent én magam sem tudok, hiszen nem dolgozom ebben a szakmában, tehát nem vagyok sem tervező, sem kutató, sem semmi, hanem egy csatornának gondolom magam, aki ismer már nagyon sok szakembert, és szerencsére egyre többen olvassák azt, amit írok, és emiatt össze tudom kötni a megfelelő szakembereket azzal a közösséggel, akiket érdekel a téma.

Én magam – azt gondolom – nem is mondhatok ki semmi olyasmit, amiről nem tudok 100 százalékosan valamit. Szóval ezek belőlem így jönnek! (nevetés) És nagyon sok mindent meg tudok kérdőjelezni, pont amiatt, mert nagyon összetett maga a téma. Ezek nekem segítségemre vannak. Nem tudom, hogy ha mással foglalkoznék, akkor is így működnék-e, de szerintem igen.

BEA: Én azt gondolom, hogy hosszú távon csak ezzel az őszinte hozzáállással lehet sikereket elérni. Tehát rövid távon lehet tényleg beállítani magad egy óriási szakértőnek, de valahol nem fogod te magad

sem jól érezni magad egy olyan vállalkozásban, ahol nem lehetsz önmagad.

ESZTER: Igen, igen, ez vagyok én. És szerintem, ha valaki felismeri, hogy ő milyen, akkor úgy működjön, mert különben tényleg belefeszül abba a szerepbe, amit felvesz, és le fog hullani az álarc.

BEA: Beszéltünk itt a vállalkozói utadról. Még azt áruld el, hogy ugye nagyon komoly rendezvényeken is részt vettél, néztem a weboldaladon, például a TEDx-en is voltál előadó, és nagy cégek is hívnak előadni. Erről egy pár szót mesélnél?

ESZTER: Szerencsére azért a tudatosság, a környezettudatosság, a háztartás zöldítése és ezáltal mondjuk az öltözködésnek a megreformálása is nagyon sokakat érdekel, és ezeknél a cégeknél is dolgoznak olyanok, akiket szintén érdekel, és általában úgy találnak meg, hogy elolvassák a bejegyzéseimet.

És van mondjuk egy programjuk, ahova tudok csatlakozni egy-egy előadással. Ez általában egyébként a Föld napja körül szokott összpontosulni, ott azért nagyon sok megkeresés van, de az év során folyamatosan érkeznek megkeresések különböző nagyvállalatoktól kezdve egészen könyvtárakon át, ahol valamilyen program keretében tudunk erről beszélgetni, akár iskolákig, ahol kötelező erről a témáról, ugye a környezetvédelemről beszélni.

Úgyhogy általában így keresnek meg, illetve idén kezdtem el aktívabban a LinkedIn-t, ahol szintén erről a témáról mesélek. Ott egy picit másképp, mint az én márkám oldaláról, és onnan is érkeztek már megkeresések. Tehát nekem az egy teljesen új felület, teljesen új csatorna, és hát ugye nyilván ott sokkal inkább jelen vannak azok, akik különböző cégeknél vagy nagyvállalatoknál dolgoznak, és ott tudunk kapcsolódni.

BEA: Jelenleg már csak a vállalkozásodból élsz. Milyen forrásokból van jövedelmed? Ugye egy blogra sokféle módon lehet jövedelemforrásokat építeni, és azért is nagyon örülök, hogy tudunk beszélgetni, mert neked

több forrásból van jövedelmed és több terved is van, hogy hogyan szeretnél még pénzt keresni a vállalkozásoddal.

ESZTER: Igen, azt előljáróban elmondom, hogy nagyon nehéz volt – annak ellenére, hogy én a tartalommal foglalkozom, és ugye újságíróként eladjuk a tartalmat – de hogy ott az egy teljesen másféle működés, mint amikor egy blogot kezd el az ember vállalkozássá alakítani.

És ugyan nem feltétlen az a megoldás, hogy a blog tartalmait adom el, mint mondjuk egy újságnál, hanem az ahhoz kapcsolódó tevékenységek kezdenek el vállalkozói tevékenységgé válni.

Nálam a színtanácsadás és környezettudatos ruhatár tanácsadás, ez egy ilyen személyes két és fél órás tanácsadás tud lenni – ez az egyik alapja a bevételeknek. Most egyébként ez jelen pillanatban szünetel. Nyilván van olyan helyzet, amikor nem tudok vállalni személyes tanácsadást, és én ezt online nem csinálom. Én azt gondolom, hogy ehhez a módszerhez, amit én használok, kell a személyes jelenlét. Van olyan vállalkozó társam, aki színtanácsadást csinál online is – ez mindenkinek a döntése, hogy hogyan dolgozik. Tehát ugye a személyes tanácsadás nekem most szünetel.

Emellett még mindig érkeznek felkérések cikkírássra, ugye újságíróként dolgoztam, a médiában elég nagy a kapcsolatrendszerem, de most már csak ebben a témában írok cikket, ezt most már megengedhetem magamnak.

Aztán ott vannak az előadások, amikből szintén rendszeres a felkérés, rendszeresek a megkeresések, de ha csak az lenne, akkor az nem lenne elég, ezt muszáj hozzátennem. Illetve van most egy másik weboldal, ez a fenntarthatodivat.hu, aminek azért van üzleti lába is, ott egyelőre a megjelenő márkák, alkotók, tervezők fizetnek egy havidíjat, ami szintén az oldal fenntartását segíti.

Nekem vannak külön márká-együttműködéseim, amiről azt érdekes azért tudni, hogy amikor én elkezdtem a blogot, és velem együtt dolgozó kommunikációs szakemberek ezt így tudták, akkor ők azt gondolták, hogy

nekem soha senki nem fog azért fizetni márkaként, hogy megjelenjen, mert nem volt szokás. Tehát magyar márkák nem nagyon fizettek ilyen social media együttműködésekért akkoriban, de ez megváltozott az elmúlt években, és nekem hosszú távú együttműködéseim vannak magyar márkákkal is, illetve például online. Nem tudom, mondhatok-e márkát vagy nevet...

BEA: Mondd!

ESZTER: Például a Vaterával van egy együttműködésem, ugye a használtruha-vásárlást promotálom tulajdonképpen. Úgyhogy ez is nagyon érdekes, hogy ez is kialakult. Illetve volt olyan, amikor nagy cégek kerestek meg úgymond reklámarcként, tehát hogy volt együttműködésem egy biztosítótársasággal. Ki voltam plakátolva Budapest utcáin, hát az egy eléggé érdekes élmény volt, de azért ebből egyet tudok mondani, tehát ez nem a jellemző. De hogy akár ilyen együttműködés is kialakulhat.

BEA: És mik a terveid? Mert említetted a beszélgetés előtt is, hogy szeretnél azért még plusz irányokba is elindulni.

ESZTER: Igen, nekem ugye még mindig hiányzik az, hogy nincsen e-bookom, ami szerintem egy ilyen passzív jövedelemforrás lehetne, illetve online kurzusok, ami szintén lehetne passzív jövedelemforrás, és ez még nincs kiépítve. Illetve a fenntarthatodivat.hu-nál is vannak azért még olyan tervek, amiket még csak dédelgetek, az majd egy kicsit későbbi, de hogy nagyon sok ötletem van.

Hát az idő az... (nevetés) azért még mindig csak 24 órából áll egy nap, és ott a jelenlegi helyzetben van úgyis egy kis energia elvonva, és nem is gondolom azt, hogy most a leginkább top formában vagyok. Szerintem sokan vagyunk így, akik most nem a leghatékonyabbak.

BEA: Például én is! (nevetés)

Az Instagramot én nem használom, és én nem tudok ebben igazán segíteni. Te mit tanácsolnál annak, aki az Instagramot el szeretné kezdeni használni?

ESZTER: Azt, hogy mindenképpen szeretettel használja – szóval egy olyan felület legyen, ahol élmény neki is fent lenni, mert sajnos most már elég sokat lehet olvasni arról, hogy mennyire frusztráló az, hogy más mit posztol, meg mennyire szép képei vannak, meg hú, nem, én nem leszek olyan, mint ő, szóval mindenki a saját útját járja.

Nekem nagyon sokat változott az Instagramon 2016 óta. Tavaly kezdtem el szinte csak profi fotókat feltenni, tehát egy fotóssal dolgozok együtt.

Nyilván a témám is olyan – divat, öltözködés – ahol azért a szép képek úgy „kellenek” ahhoz, hogy az ember szívesen megnézzé magát a posztot is.

Most már azért azt vettem észre, hogy nem csak a képek, amik erősek, hanem a posztoknak a szövege is. Tehát egyre inkább magazinként is olvassák sokan az Instagramot, nagyon rövid bejegyzések – tehát blogcikkhez képest rövidebb bejegyzések – vannak, de azért nem kétsorosok, és nem arról szólnak, hogy „na, felvettem egy milyen csinos pulóvert, vegyétek meg ti is!” Nem ez, hanem edukációs posztok vannak. Nagyon-nagyon népszerűek.

Úgyhogy teljesen másképp működik – olyan posztok, amik véleményt, gondolatot tartalmaznak, el tudnak jutni nagyon sok emberhez, úgyhogy érdemes ezeket követni, figyelni és hát csak olyan tartalmakat követni, amik tényleg feltöltenek és nem frusztrálóak.

Az Instagramot az ember tudatosan kell, használja; nem csak a posztolást, hanem a tartalomfogyasztásnál is. Ugye van az Instagramnak a sztori funkciója, én azt nagyon szeretem, mert ha egy hétig nem posztolok semmit a feed-be, a galériába, de sztoriban szívesen megosztok egy-egy ilyen aprócska tartalmat, aminek nem is kell olyan hiperszupernek lennie.

Itt nem is profi fotókat használok, meg itt meg is lehet osztani mások tartalmát, tehát fenn lehet tartani az érdeklődést, és az ember nem érzi azt

a nyomást, hogy „hú, nem posztoltam, mindenképpen posztolnom kell”. Én szeretek ezzel játszani, tök jó szavazásokat lehet kitenni, nagyon jó véleményeket lehet összegyűjteni, úgyhogy szerintem ez egy nagyon hasznos eszköz, meg egy jó felület.

Nekem a következő amúgy a Tik-tok (nevetés); engem nagyon érdekel, ott is már találtam edukációs csatornákat, több ismerősöm is fent van. Szerintem az is egy nagyon izgalmas felület és nagyon sok emberhez lehet eljutni egy-egy témával.

BEA: Mennyi időt érdemes amúgy rászánni mondjuk az Instagramra?
Neked mennyi időd megy el vele?

ESZTER: A sztori szerintem nem sok idő, csak bátorság inkább. Tehát hogy az lehet tényleg az, hogy ide megyek, oda megyek, itt vagyok, ott vagyok, kicsit a háttérrel, hogy mivel foglalkozom épp; nem is tudom, kicsit úgy a vállalkozás mögé lehet látni.

Például olyan posztjaim, ami jól megkomponált, szöveges-képes poszt, amivel akár 3-4 órát is dolgozom, mert nagyon sok kutatómunka áll mögötte – és a kutatómunka az az, hogy minden márkát, amiről írok, lekeresem, megnézem, hogy miért fenntartható, gyűjtök róla képet, összeállítom a posztot – tehát ezt sok idő összeállítani. Illetve a fotóknál az van, hogy általában tömbösítve fotózunk, tehát előre ki kell találnom néhány témát, és azt a profi fotóossal együtt, egy délelőtt alatt lefényképezzük.

De ez persze sosem egy délelőtt, mert ugye elő is kell készülni, meg a posztokat meg kell írni hozzá, szóval az idő. És hogy mennyit érdemes? Hát, szerintem mindenkinek annyit, ahogy be tudja osztani az idejét. Az van, hogy a sztorival azért el lehet érni sokakhoz.

BEA: Mit tanácsolnál azoknak, aki blog indításán gondolkodik? Érdemes-e belevágni, milyen gondolatokkal induljunk?

ESZTER: Mindenképpen érdemes belevágni, szerintem! Én azt tanultam meg ezalatt a jó néhány év alatt, hogy nem szabad arra várni, hogy valami száz százalékosan profi legyen, mert maga a készítés folyamata során is nagyon sok mindent lehet megtanulni. És inkább induljunk el félprofiként, vagy nem teljesen kiforrott ötletekkel, mert maga a folyamat is segít abban, hogy irányba kerüljünk.

És egyszerűen az, hogy valaki elkezd egy témával foglalkozni, elkezdi magát beleásni, nagyon sok mindent fog megtanulni már ezalatt a folyamat alatt is. Nekem hosszú bejegyzések vannak általában a blogon, és ahhoz az újságírói munkám miatt ragaszkodtam, hogy én egy korrektorral dolgozzak együtt. Tehát hogy valaki nézze át ezeket a szövegeket. Azt nem szeretném, hogy utána visszaolvassam és hemzseg az elütésektől vagy hibákból – tehát ez az, ami nekem... ez az, amihez én nagyon ragaszkodtam.

Illetve hát a blog indulásánál a képi tartalom is azért elég magas minőségű, tehát nekem ezek kellettek a blogomhoz, de az, hogy most én a témában mennyire voltam profi? Hát semennyire. Egyszerűen csak elkezdtem írni, meg gondolkozni, meg a posztoknál A-ból B-be mire eljutottam egy posztírás során, már ott is egy csomó minden eszembe jutott. Tehát még témajegyzeteket készítettem ott mellé: még erről kéne írni, meg erről meg erről.

Amúgy én ezt szoktam nézni, hogy mi érdeklí az olvasókat, az Instagramon is nagyon sok visszajelzést kapok; Google Analytics-et is használok, hogy mi az, amire nagyon sokan rákeresnek, mi az, ami jelenleg olvasottabb cikk, és még akkor abból a témából még egy-kettőt akkor írni, mert akkor az valószínűleg sokakhoz elér. De azt azért muszáj elmondanom, hogy újságíróként, szerkesztőségben sokkal tudatosabban dolgoztam, nekem azért egy picit kimenekülés is volt abból a blog, tehát nem kell hál'istennek tudatosnak lenni, mármint hogy mindent betartani, minden cikkben mindenre odafigyelni.

De most kezdek el... hát volt egy ilyen újságírói munkából való kiégésem, ez után visszakerülni ahhoz, hogy igen, a bloggal is most már még tudatosabban lehessen foglalkozni, mert hogy egyszerűen én jutottam el addig, hogy ez már nem fáj, vagy hogy így nem érzem azt, hogy... fáj – tényleg fájt tőle a gyomrom -, hogy igen, most már ez lett a főállásom, és hogy akkor lehet ezt még tudatosabban csinálni, mint eddig.

BEA: Eszter, nagyon szépen köszönöm, hogy megosztottad velünk ezt a nagyon sok hasznos információt. Azt gondolom, hogy nagyon motiváló az az út, amit te bejártál, és remélem, hogy sokakat ösztönzünk majd arra ezzel, hogy ők is elinduljanak a saját témájukkal. Köszönöm, hogy itt voltál!

ESZTER: Én is nagyon szépen köszönöm! Sziasztok!